

Mật khẩu trái tim

"Nếu trái tim anh đã cài password, thì em sẽ cố gắng trở thành hacker chuyên nghiệp. Em tin chỉ cần kiên trì, từng chút từng chút một, thì một ngày nào đó em sẽ tìm được mật mã để mở cửa trái tim anh, phải không anh?"...

Hạ Nguyên

Tôi là con gái chuyên Tin. Mặc dù đây không phải là chủ định của tôi khi thi vào ngôi trường này. Sự thật là vì trượt chuyên Toán nên tôi học chuyên Tin vậy đó mà. Quả thật lúc đầu tôi cũng không hứng thú với môn học này cho lắm. Nhưng với cá tính có phần mạnh mẽ ngăm, ưa mạo hiểm ngăm và nổi loạn ngăm của mình, tôi đã yêu thích môn Tin với những mật mã, những code lập trình tự bao giờ không hay.

Đừng vội nói môn Tin là khô khan. Bởi cuộc sống ảo cũng có linh hồn, cũng là nơi để sẻ chia những gì mà cuộc sống thật khó có thể mang lại cho mình. Mà bật mí cho các bạn một bí mật nho nhỏ nhé, sở thích của tôi chính là...hack đấy.

Đừng vội hiểu lầm, vì tôi sẽ giải thích ngay đây. Tôi thích hack, nhưng lúc nào cũng có 3 nguyên tắc :

1/ Chỉ hack tình cảm.

2/ Không hack những gì mà biết chắc dù có hack được cũng sẽ không bao giờ thuộc về mình.

3/ Không được vi phạm 2 quy tắc trên, vì nếu thế sẽ tự có lỗi với chính bản thân.

Cậu ấy là con trai chuyên Toán. Lâm Vũ đam mê nghệ thuật của những con số, những công thức, những khối hình học, khao khát chứng minh những định lý và những bài toán chưa có đáp số và tận hưởng cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc khi giải được một bài toán khó.

Bởi vậy, đối với Vũ, những điều gì càng bí ẩn, càng khó hiểu thì càng trở nên thu hút, càng khơi dậy khao khát muốn khám phá luôn thường trực trong tôi.

Tôi thích Lâm Vũ...

Cũng chính vì cậu ấy mà tôi quyết tâm thi vào ngôi trường cấp 3 danh tiếng này, dù kết quả học tập của mình ở trung học chỉ ở hạng vừa bình thường lại vừa thất thường. Tôi gặp cậu ấy lần đầu tiên ở lớp học thêm Toán. Lần đầu tiên tôi thất thần trước một chàng, và tôi thích cậu ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Đừng hỏi tôi lý do vì sao tôi thích Vũ, vì chính tôi cũng sẽ không thể cắt nghĩa được. Tôi cũng từng tự hỏi mình câu hỏi này, phải chăng là bởi có ánh mắt vừa dịu dàng vừa ám áp của cậu ấy đã thu hút tôi, hay nụ cười như mặt trời mùa hạ của cậu ấy? Thích một người nào đó, vốn chỉ là cảm giác. Đâu cần tìm hiểu rõ nguyên nhân vì sao? Một khi đã biết nguyên nhân rồi, thì cũng chính là khi không còn cảm giác nữa.

Lâm Vũ

Tôi biết cô gái ấy. Cô ấy học lớp chuyên Tin cùng trường tôi, có cái tên khá lạ, hay và rất thơ, Hạ Nguyên. Cái tên rất hợp với vẻ ngoài của chủ nó. Một cô gái có vẻ ngoài rất dịu dàng và bình lặng. Đó là ấn tượng ban đầu mà hầu hết mọi người sẽ có về Nguyên.

Tôi gặp cô ấy lần đầu tiên ở lớp học thêm Toán. Khi đó chưa vào lớp tôi đứng ngoài cửa chờ lớp trước tan ca, chăm chú gặm bánh mì và ngó qua bài buổi trước, tên bạn thân đứng bên cạnh huých khẽ khuỷu tay tôi: "Nhìn đi mày ơi, bé kia dễ thương nhỉ?".

Tôi nhìn theo hướng đó. Cô ấy đang rút rút từng miếng bánh ngọt nhỏ luôn tay đưa vào miệng, trông giống như một con mèo con, sau khi ăn xong còn tỉ mỉ gấp vỏ bánh lại như thể đang tạo ra một tác phẩm nghệ thuật vậy. Quả thật là rất dễ thương.

Tôi cứ nhìn cô ấy chăm chăm như thể gặp sinh vật lạ, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của cô ấy ngược lên. Đôi mắt trong suốt to tròn ấy liếc nhìn tôi rất nhanh, rồi lại nhanh chóng cúi xuống hoàn thiện nốt tác phẩm nghệ thuật của mình. Tôi lơ đãng quay sang thẳng bạn bên cạnh, tìm một câu nào đó chuyển chủ đề.

Tôi đã nói thế nào ấy nhỉ, à, trong ấn tượng ban đầu của hầu hết mọi người, Nguyên là một cô gái có vẻ ngoài dễ thương nhưng hơi ít nói và trầm lặng. Nhưng nếu sáng nào cũng nhìn thấy cô ấy tung tăng nhảy chân sáo vào canteen trường rồi sôi nổi cất giọng tám chuyện với mấy cô bạn thân...thì chắc hẳn mọi người sẽ có ấn tượng khác.

Khác với vẻ ngoài có phần dịu dàng của mình, cô ấy rất hoạt bát và sôi nổi, luôn luôn tràn trề năng lượng. Nhất là khi cô ấy nói chuyện với ai đó, mắt cô ấy rất sáng và tràn đầy hứng khởi.

Nói chuyện với Hạ Nguyên khá thú vị. Cứ mỗi tối sau khi học xong, tôi và cô ấy hẹn nhau cố định lúc 11 giờ để cùng online, chủ yếu là chuyện học hành, bạn bè, trường lớp...thỉnh thoảng buổi tối cô ấy sẽ thức ngồi làm đề toán đến 2h sáng. Đôi khi tôi sẽ bật cười trước những tin nhắn hỏi bài của cô ấy :

"Help me, plz... Cứu tớ khỏi mấy bài tích phân này với, học là bẽ khổ quay đầu không thấy bờ".

"Hi hi, giờ cậu có bận không? Cậu giờ bài 27 chương 3 sách bài tập ra quân sư dùm tớ một chút được không...Sao đọc bài giải rồi mà vẫn không hiểu? ><"

Gần đây tôi và Nguyên nói chuyện với nhau nhiều hơn, tuy chat trên mạng vẫn là chủ yếu. Chủ đề cũng mở rộng hơn từ chuyện bạn bè, trường lớp, thi cử, phim ảnh, âm nhạc, đến chuyện con mèo ở nhà tôi... Cảm giác bây giờ đã khác, thân thiết hơn rất nhiều, là thứ cảm giác mà cho dù không cần nói gì nhiều thì bầu không khí giữa chúng tôi cũng rất thân thiết, không hề gượng gạo chút nào.

Hạ Nguyên

...

- Cậu đã từng thích ai chưa?

Trong một lần chat gần đây, đột nhiên cậu ấy hỏi tôi như vậy. Tim tôi sững lại trong một thoáng, rất nhanh, tôi trả lời lại :

- Chưa. Sao cậu lại hỏi thế?

Tôi trả lời "chưa" là vô cùng thành thật. Bởi vì cậu ấy hỏi "đã từng", nghĩa là ở thời quá khứ rồi, còn tôi vẫn đang thích cậu ấy đấy thôi, sao có thể tính là "đã từng" được.

Không thấy hồi âm. Tôi đánh liều gõ thêm một dòng nữa:

- Còn cậu thì sao? Thích ai rồi phải không? Nói thật đi, hihi, rồi bạn quân sự quạt mo cho ;;)

Nói vậy nhưng trong lòng bồn chồn lo lắng, Lâm Vũ là chàng trai được rất nhiều cô gái yêu mến, liệu cậu ấy đã yêu chưa nhỉ?

- Nói với cậu thì ích gì? Cậu bảo là "chưa" thì lấy kinh nghiệm ở đâu ra mà quân sự thế?

Cậu ấy đang né tránh câu hỏi của tôi.

- Ehhhh, đừng đánh trống lảng nha ==)) Trả lời vào câu hỏi đi ;))

- Ủ, tớ đã từng thích một người :)

Tim tôi chùng xuống, lạc mất một nhịp. Bây giờ không hiểu sao tôi lại cảm thấy thật may mắn, vì nhân loại đã phát minh ra hình thức gọi là chat này. Không phải nhìn thấy mặt nhau trực tiếp, che giấu cảm xúc một cách hoàn hảo, thật là tốt =.=. Tôi bắt đầu quá trình trả lời – gõ gõ xóa xóa:

- Thật à ? Có thể bật mí cho tớ không?

Không được. Xóa ><.

- Ủ, tớ biết :)

Không được. Xóa xóa ><. Điền đầu mất thôi. Suy đi tính lại, cuối cùng, tôi vẫn làm một con rùa rụt cổ chọn giải pháp an toàn.

- Ủ, tớ đang nghe đây :)

Một câu trả lời vừa thể hiện sự giả-vờ-không-biết, vừa thể hiện sự đồng cảm và lắng nghe – tôi tự thân phục mình trong giây lát. Cậu ấy vẫn tiếp tục chuỗi tâm sự của mình :

- Nhưng mà mọi chuyện đã qua rồi. Có quá nhiều thứ là do mình tự tưởng tượng ra. Hóa ra tình cảm của mình chưa đủ sâu sắc như mình vẫn tưởng.

- Tớ hiểu :) Thực sự đấy :)

- Cảm ơn vì đã hiểu.

Cậu ấy lại im lặng một lát.

- Này, có lẽ từ giờ tớ sẽ Shift+Del tất cả :))

Tôi bối rối thật lâu cũng không biết nên trả lời cậu ấy thế nào. Cậu ấy không type thêm dòng nào nữa. Có phải cậu ấy có ý chờ tôi trả lời? Hay chỉ đơn giản là muốn tâm sự với một người bạn để tìm được sự đồng cảm? Dù sao im lặng cũng không phải là một giải pháp hay. Vì thế, với vốn chuyên môn ít ỏi về Tin học và khả năng vắn vẽ có hạn của một đứa con gái chuyên Tin, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra câu trả lời.

"Cậu nên tự cho mình thêm một cơ hội. Nhưng tớ nghĩ, một người đâu nhất thiết phải delete hết các file cũ để làm lại profile của mình? Chúc ngủ ngon ^^.

Tái bút: Đừng dùng icon :)) nếu cậu không thật sự cảm thấy thế :))"

Tôi save lại đoạn chat vừa rồi vào file word, tắt máy, nhìn cái màn hình tối đen trước mặt mà trong lòng thấy nao nao. Không ngờ tôi cũng có ngày nói ra được một câu sâu sắc và đầy triết lý như vậy. Cậu ấy có lẽ sẽ không hiểu hết ý tôi trong câu nói đó. Tôi chỉ muốn nói rằng : "Cô ấy đã từng là kí ức của cậu, dù cậu có quên được hay không thì tớ vẫn sẽ chấp nhận. Bởi vì tớ thích cậu. Vì thế hãy cho tớ một cơ hội, cũng là cho chính cậu một cơ hội, được không?"

Nhưng những điều này, có lẽ tôi chưa có đủ dũng khí để nói ra. Quyết định vẫn là ở cậu ấy.

Lâm Vũ

Thấy nick cô ấy trên facebook sáng, tôi liền chủ động nói chuyện. Không hiểu sao tôi lại có thể an tâm mà tâm sự với cô ấy chuyện đã qua, chuyện mà những thằng bạn thân của tôi và bản thân tôi luôn tránh nhớ lại, nhắc lại. Cô ấy lắng nghe, không nói gì nhiều nhưng chỉ như vậy là đủ. Đủ để tôi thấy mình được chia sẻ.

- Nay, có lẽ từ giờ tớ sẽ quyết định Shift+Del tất cả.

Tôi nói với cô ấy, cũng là nói với chính bản thân mình. Chuyện đã qua thì đã qua. Tôi muốn bắt đầu một khởi đầu mới. Thật lâu vẫn không thấy hồi âm. Một lúc sau có tiếng "Ding" quen thuộc của facebook, báo hiệu cô ấy đã trả lời :

- Cậu nên tự cho mình thêm một cơ hội. Nhưng tớ nghĩ, một người đầu nhất thiết phải delete hết các file cũ để làm lại profile của mình? Chúc ngủ ngon ^^ . Tái bút: Đừng dùng icon :)) nếu cậu không thật sự cảm thấy thế.

Tôi sống người lại trong giây lát rồi thoáng nở một nụ cười. Có lẽ cô ấy nói đúng.

Sau lần chat đó, những cuộc nói chuyện trên facebook của chúng tôi cũng thưa dần. Kì thi tốt nghiệp cấp 3, rồi tiếp đó là kì thi Đại học sắp đến. Cũng như tất cả những học sinh lớp 12, chúng tôi lao đầu vào guồng học – thi chóng mặt. Tôi và cô ấy đều đang phải đối mặt với những kì thi lớn và khó khăn trước mắt. Tôi cũng cần một khoảng thời gian để có thể xác định rõ tình cảm của mình.

Những khi mệt mỏi và cảm thấy bế tắc, áp lực, tôi lại nhớ đến dáng vẻ lạc quan, nụ cười đầy sức sống và ánh mắt sáng ngời của cô ấy, đọc lại những tin nhắn luôn làm tôi bật cười của cô ấy. Đường như chính những điều đó đã tiếp thêm cho tôi sức mạnh để tiếp tục cố gắng.

Rồi những kì thi cũng trôi qua. Kết quả của tôi và cô ấy đều tốt hơn cả mong đợi. Đây là sự đền đáp mà cả hai xứng đáng có được sau những tháng ngày miệt mài gian khổ. Tôi và Nguyên đỗ vào cùng một trường đại học danh tiếng. Nói thế nào nhỉ? Có thể coi là chúng tôi có duyên với nhau không?

Tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải đối diện với tình cảm của mình rồi...

Hạ Nguyên

Cậu ấy hẹn tôi ra quán cà phê mèo, với lí do "gặp mặt ăn mừng đỗ Đại học". Năm lớp 12 có lần tôi đã từng kêu gào với cậu ấy là tôi thích mê một quán cà phê này, nhưng bận học quá nên không có thời gian đến đây. Không ngờ cậu ấy vẫn còn nhớ. Buổi gặp riêng đầu tiên chỉ có hai người, tôi âm thầm nghĩ: "Đây cũng có thể tính là hẹn hò chứ nhỉ".

Ban đầu tuy còn đôi chút ngượng ngùng, nhưng rồi chúng tôi nhanh chóng nói chuyện trong không khí thoải mái hòa hợp như trước. Lần đầu tiên tôi được nghe giọng nói của cậu ấy nhiều đến thế, thấy cậu ấy cười nhiều và rạng rỡ như thế, thấy ánh mắt cậu ấy khi nhìn tôi dịu dàng và ấm áp đến thế. Có lẽ lần đầu tiên được ở cạnh cậu ấy lâu thế nên tôi cũng bị ảo giác luôn rồi. Cứ như thế này thì không ổn, nếu không về sớm có khi tôi sẽ ảo tưởng là cậu ấy cũng đang thích mình mất...

Khi đi về, cậu ấy dùng ánh mắt rất thần bí và khó hiểu nhìn tôi, còn lộ ra vẻ ngại ngùng và khó nói, làm tôi cũng thấy rất khó hiểu. Rồi bất ngờ, cậu ấy chìa ra một hộp quà nhỏ được bọc giấy hồng rất xinh, nói đây là quà chúc mừng tôi đỗ Đại học. Tôi thật sự rất ngạc nhiên, tất nhiên là vui mừng nữa, sau đó là xấu hổ ><, vì tôi đã kịp chuẩn bị quà gì cho Vũ đâu.

Đành phải dùng chiêu bài cuối cùng để cứu vãn chút danh dự bé nhỏ của mình, tôi ra sức cười lấy lòng, rồi rít cảm ơn và ăn năn hứa hẹn nhất định sẽ tặng quà cho cậu ấy. Cậu ấy cười rất vui vẻ, nhưng tôi thấy vẫn có điều gì đó rất lạ. Sao ánh mắt của cậu ấy nhìn tôi cứ như đang nghiên cứu hay thăm dò điều gì đó vậy? Lại còn câu nói cuối cùng của cậu ấy trước khi ra về nữa, vô cùng khó hiểu:

- Về nhà cậu hãy mở nhé. Nếu muốn tặng quà cho tớ, thì tớ muốn món quà tốt nhất ấy.

Tôi ôm mỗi bản khoả này về nhà. Sau khi mở hộp quà cậu ấy tặng thì tôi thực sự bất ngờ. Đó là một chiếc dây chuyền xinh xắn có mặt đá hình trái tim, kèm theo đó là một tấm thiệp nhỏ:

"Đây là trái tim tớ. Nhưng chẳng may tớ đã cài mật khẩu mất rồi. Cậu có đồng ý giúp tớ gỡ password này ra không?"

Trái tim tôi ngừng đập trong giây lát. Nếu tôi không hiểu lầm, thì có phải là cậu ấy đang tỏ lộ với tôi không? Ai nói con trai chuyên Toán thì không lãng mạn chứ? Một câu này của cậu ấy cũng đủ khiến lòng tôi cảm thấy ngọt ngào hơn cả ăn kẹo. Cảm xúc khi biết người mình thích cũng có tình cảm với mình, hóa ra lại tuyệt vời và lâng lâng bay bổng đến vậy.

Có lẽ cậu ấy không biết, mỗi lần nói chuyện với cậu ấy xong tôi đều lưu lại vào một file word riêng, cất giấu vào một folder tên "Mưa" cất rất sâu rất sâu trong máy tính, và có lẽ trong cả trái tim mình, sau đó thỉnh thoảng mở các file đó ra đọc lại, nhìn cái màn hình máy tính mà mỉm cười hạnh phúc một mình.

Có lẽ cậu ấy không biết, tôi đã chờ đợi câu nói này rất lâu rồi.

Có lẽ cậu ấy không biết, tôi là một hacker chuyên nghiệp. Tôi tin rằng nhất định có một ngày password trái tim của cậu ấy sẽ được tôi khám phá ra.

Có lẽ cậu ấy không biết...

Còn rất nhiều điều mà cậu ấy không biết, hoặc chưa biết. Nhưng đó vẫn là chuyện của sau này. Bởi vì chúng tôi vẫn còn rất nhiều thời gian mà.

Còn bây giờ tôi phải nghĩ xem nên trả lời cậu ấy như thế nào đây, phải làm thế nào để cậu ấy thật bất ngờ mới được.

Lâm Vũ

Đã ba ngày trôi qua từ khi tôi tặng quà cho Nguyên. Và cô ấy vẫn chưa cho tôi câu trả lời. Ba ngày, cô ấy không online facebook, không nhắn tin, không điện thoại. Còn tôi, ngoài việc mỗi ngày đều nhắn tin chúc ngủ ngon cho cô ấy, cũng không có thêm động thái gì cả, tôi không muốn thúc giục, tạo áp lực cho cô ấy.

Bởi có lẽ Nguyên cũng đang rất bất ngờ và cần thời gian để suy nghĩ. Tôi làm vậy có phải là quá vội vàng không? Liệu cô ấy có đón nhận tình cảm của tôi hay không?

Cuối cùng tôi cũng được giải thoát khỏi sự chờ đợi đằng đằng này. Vẫn quán cà phê cũ, cô ấy hẹn tôi. Khi cô ấy nhìn thấy tôi, ánh mắt ngỡ ngàng, thoáng bối rối rồi cô ấy cụp ngay mắt xuống như con mèo con. Nhưng ngay sau đó, cô ấy ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, cười thật tươi :

- Hihi, hôm trước cậu tặng quà mà tớ lại chưa chuẩn bị quà gì cho cậu cả. Cái này...xem như là đền bù được không?

Hình như cô ấy đang ngại ngùng, đang cố gắng tỏ ra tự nhiên trước tôi thì phải. Tôi cũng tỏ ra tự nhiên, bình tĩnh nhận hộp quà đó, cảm ơn, rồi tiếp tục im lặng chờ cô ấy lên tiếng.

- Cậu về nhà hãy mở quà nhé.

Không lẽ cô ấy hẹn tôi đến đây chỉ để nói vậy? Tôi không tránh khỏi hụt hẫng. Rồi bất ngờ, trong một thoáng tôi không chú ý, cô ấy quay sang in nhẹ đôi môi thơm mềm lên má tôi, buông lại một câu: "Tớ phải về đây" rồi nhanh chóng đứng lên chạy mất nhanh như một cơn gió.

Còn tôi, khỏi phải nói, hình như tôi...đã biến thành tượng đá bất động rồi. Con gái đúng là có khả năng dọa người, làm người ta không thể đoán trước được, trở tay không kịp.

Sau khi nhịp tim bình thường trở lại, tôi vẫn không thể thoát khỏi cảm giác lâng lâng hạnh phúc. Không thể chờ được tới khi về đến nhà, tôi vội vã mở ngay món quà cô ấy tặng là một tấm thiệp giấy 3D trông rất lạ và thanh nhã, với hình một cô bé và cậu bé đang tựa đầu vào nhau đầy trìu mến giữa một hình trái tim xinh xắn. Có lẽ là do cô ấy tự làm. Và tôi không thể nào không mỉm cười khi đọc tấm thiệp đó. Trên đó chỉ có một dòng chữ:

"Mùa hạ đâu thể thiếu những cơn mưa. - Hạ Nguyên"

Mãi lâu sau đó, tôi vẫn không thể nào ngừng được nụ cười ngốc nghếch của mình. Nhìn ra ngoài cửa sổ với bầu trời màu pha lê đục mờ và mưa nhỏ bay lất phất, tôi nhủ thầm trong lòng: "Hôm nay thật là một đẹp trời! ".

Những ngày sau đó...

Cô bé nhỏ nhắn, mái tóc ngắn ngang vai bay bay trong gió, cười toe đầy vẻ tinh nghịch với chàng trai phía đối diện :

- Cho tớ hint đi, từ giờ tớ sẽ chính thức dò password của cậu.

Trên gương mặt chàng trai thoáng một vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ giây lát sau, ánh mắt nhanh chóng hiện lên ý cười âm ỉ.

- Ủ, từ giờ mỗi ngày một hint nhé. Cậu cũng cho tớ hint đi, như vậy mới công bằng chứ.

- Vậy gợi ý đầu tiên là gì ?

- E hèm, gợi ý đầu tiên là...tên một loại đồ ăn mà cậu rất thích.

- Nhưng thế thì chung chung quá, tớ thích nhiều thứ lắm – cô gái phụng phịu.

- Cho cậu trả lời 5 lần, trả lời đúng có thưởng.

- Chè, kem xôi, bánh su kem, hoa quả dầm, sữa chua mít. – cô gái mắt sáng lên đầy vui vẻ, xòe bàn tay ra đếm, cất giọng nói luôn miệng.

Chàng trai giả vờ tỏ vẻ ngẫm nghĩ một chút, rồi quay sang nói với cô :

- Đi thôi.

- Á, đi đâu cơ? Cậu còn chưa nói xem tớ trả lời đúng hay không nha. – cô gái thốt lên đầy ngạc nhiên.

Chàng trai bỗng nhiên đứng thẳng người, khuôn mặt hiện lên biểu cảm vô cùng nghiêm túc, làm điệu bộ cất giọng như MC đang dẫn chương trình :

- Xin thông báo, bạn đã trả lời một cách xuất sắc câu hỏi của ban tổ chức. Phần thưởng của bạn là một chuyến đi ăn tất cả những đồ kể trên. Toàn bộ kinh phí do ban tổ chức tài trợ.

Rồi quay sang nháy mắt tinh nghịch với cô gái đang đứng ngây ngốc bên cạnh:

- Ngốc ạ, có đi không?

Nơi góc phố, một cô gái bé nhỏ má lúm đồng tiền như hoa, chàng trai ở bên cạnh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, cười thật rạng rỡ. Ngày hôm đó, trời rất xanh, mây rất trắng và nắng vàng như mật. Thật là một ngày đẹp trời cho một khởi đầu mới tốt đẹp, phải không?